

бѣше главния работникъ на заговора, побърка на успѣху му. Влѣзвало ли е въ плана имъ да убиватъ Бонопарта? Партизанитѣ на послѣдния увѣряватъ това; Кадудаль отказва. Прѣдполагаха да се възползватъ отъ услугитѣ на Моро. Съ неговото популярно име едно републиканско въстание бѣше възможно, но то трѣбаше да се обърне въ побѣда на роялиститѣ. Кадудаль е расчитвалъ на присѣтствието на двамина принциове отъ Бурбонския домъ, но тѣ не се явиха.

Градътъ Парижъ бѣше затворенъ като прѣдъ септемврийскитѣ убийства. Другаритѣ на Кадудала бѣха хванати и единадесетъ отъ тѣхъ заедно съ него бѣха казнени. Генералъ Пишегрю, побѣдителя въ Холандия, който слѣдъ това бѣше изневѣрилъ на Републиката, слѣдъ като ѝ бѣше оказалъ толкова важни услуги, бѣше тъй сжщо арестуванъ и умрѣлъ прѣзъ нощта въ затвора; правителството обяви, че той се билъ собственорѣчно задушилъ. Колкото се отнася до Моро, който бѣше компрометиранъ споредъ близкитѣ си сношения съ Пишегрю и по непрѣдвардени нѣкои обноси (както самъ той бѣ нарекалъ своето поведение), той бѣ прѣдаденъ на съдъ, лишенъ отъ правото за участие на присяжни. Бонопартъ мразяше Моро, като единчкъкъ свой съперникъ на военната слава, отъ какъ фалангата генерали-патриоти бѣше прѣсната. Може би нему и да му бѣше приятно да види Хохенлинденския герой прѣсжденъ на смъртъ за да го унизи чрѣзъ опрощаване. Но Моро бѣше осжденъ само на двѣ годишенъ затворъ, което първия консулъ замѣни съ вѣчно изгнание.

Но тие печални успѣхи не удовлетвориша Бонопарта. „Менъ не ма е страхъ да пролѣя кръвта на нѣкой отъ Бурбонитѣ, казваше той, за менъ е се едно както и да пролѣя кръвта на послѣдния вандейски селянинъ“.